

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΚΟΛΑΣΙΣ

Πώς έγινε η 'Αθήνα!... Πώς άλλαξε, Θεέ μου!... Την βλέπεις και δεν την γνωρίζεις, όταν ξαναγυρνάς σ' αυτή έπειτα από χρόνια.

'Από πού ν' αρχίσω κανείς και πού να τελειώσει; 'Από τὰ θέατρα;

'Ας αρχίσουμε από αυτά. Φτάνεις στο παμείο του θεάτρου. 'Ο ταμίας εξακολουθεί να εκδίδει εισιτήρια, ενώ το θέατρο είναι πλέον υπερλήρες θεατόν. Σου δίνει εισιτήριο και σε ρωτά:

Και τρέχεις να επισκευασθής στο Σουλόπουλο!

— Καρέζλα; Μή γνωρίζοντας το νέο αυτό θαύμα της Νεοελληνικής εφευρέσεως κ' επειδή είχα απογοησθήσει λιγάκι, δέχτηκα προσηγομένη «καρέζλα», νομίζοντας ότι αυτή είχε συνέχεια του παλαιού συστήματος, όταν δηλαδή έβαζαν καρέζλες κ' έγέμιζαν τον έμφορπνό χώρο της πλατείας, μεταξύ καθισμάτων και σκηνής με καρέζλες, τις οποίες αποκαλούσαν «διακεκομμένες» θέσεις και στις οποίες καθόντουσαν οι κατ' έξοχην χαζοί, οι θέλοντες να φανούντα ως «διακεκομμένοι» και να διακρίνουν απ' εκεί όλα τα απόκριμα και

εσώτερα, μέχρι... κωλοσώδετας των θηλαζών ηθοποιών, όσα επέτρεπε ο γυρός των φουστανιών τον.

'Αλλά από τότε ως τώρα, η Νεοελληνική εφευρετικότητα προόδευε πολύ. Τώρα δεν έχει κανείς ανάγκη να καθίσει σε «διακεκομμένη» θέση για να δη μιὰ χοντρή κωλοσώδετα.

Τώρα πια βλέπει κανείς περισσότερο και πò ενδιαφέροντα και στο δρόμο και στα κέντρα και στα μικτά λουτρά...

'Ετσι η Νεοελληνική εφευρετικότητα σκέφτηκε να μετακινήσει και να εκμεταλλευτή διαφοροτρόπους και την καρέζλα.

'Έκαμε λοιπόν μιὰ καρέζλα, έπιφανέως μιὰς περίπου παιδαίης, και την κόλλησε δίπλα στα καθίσματα, τους διαδρόμους. Στις καρέζλες αυτές κάθονται οι νεοέλληνες θεαταί, προσπαθώντας να κρατήσουν ίσορροπία και να μη παρασυρθούν από το ρεύμα των διερχομένων...

'Αλλά έδω στην 'Ελλάδα, τόπον πονηρίας, εύθαλή και εύφορον εις εξαμετάλλευον, όπου φυτόνων, εκεί όπου κανείς δεν περιμένει, πράγματα περίεργα και άπροσδόκητα, φυτόνων και στις καρέζλες αυτές, κατόπιν ιδιαίτερας βεβαίως συνεννόησεως έμποροραπτών και ήμπερσασιών του θεάτρου, άφθονα... καρφά!

Κι' έτσι, βλέποντας τὰ έπί της σκηνής διαδραματιζόμενα, φεύγει με την καρδιά και τò... παντελόνι σπαραγμένα!

Και τρέχεις έπειτα να επισκευασθής στον κ. Σουλόπουλο, ο οποίος σου μιλάει περί κωμηριών Γάλλικων και Άγγλικων, ύφασμάτων «τριπέξ», «ντουπέξ» και άλλων τοιούτων μυστηρίων...

Την περιέργη αυτή... απόκριμα των σημερινών θεάτρων, την καρέζλα δηλαδή, μαζί με τὰ καρφά της, τον νέο αυτό «σαντιό-χορος», όχι της έλληνικής οικογενείας του κ. Χαλκοκονδύλη, αλλά κάθε άτομικής ανάγκης, θα τή δής όπου σταθής στην 'Αθήνα, και όπου και άν εισέλθης.

Πάς σ' ένα από τὰ παρά την 'Ομόνοιαν κουρέια, για να κουρευτής.

«Ξύρισμα 5 δρχ. Κόψιμο μαλλιών 7 δρχ.»

Κάθεσαι στο έδωλο, για να κόψεις τὰ μαλλιά σου.

— Κι' όλίγη πούδρα; σε ρωτούν.

— Για πού; — Για τον τράχηλο. Μια φορά πονδράριζαν χωρίς να ρωτάνε. Για να ρωτάν τώρα οι 'Έλληνες, σκέφτηκα, θα έγιναν ευγενέστεροι. — Βάλε λοιπόν πούδρα. Μισρόν άσομον νέφος αναθρόσκει προς στιγμήν από τò σβέριο σου. Σηράνεσαι ύστερα να

— Με πετσάτα ή με χωρίς πετσάτα; φύγης.

— Πόσο; ρωτάς. — Δώδεκα δραχμές, σου άπαντούν. — Μά πώς γράφετε έφτά; — Μά είνε, ξέρετε, και ή πούδρα. — Μά πούδρα πάντοτε έβάζατε, ή μήπως ή σημερινή είνε ιδιαίτερας σκευασίας, για να μη μεγαλώνουν τὰ μαλλιά; — 'Όχι, αλλά βάζουμε μόνον στο ξύρισμα. Στο κόψιμο των μαλλιών ή πούδρα είνε προκαταρκτική...

*** 'Αποβιβάζεσαι στον Πειραιά. Πλευράζει τò βατόρι. — Πολιτισμός! αναφωνεί ο διπλανός συνευβάτης, πνεύμα νεωτερικιστών και εις πάσαν πρόοδον αναπεπταμένον. Κάποιος σου παίρνει τις βαλίτσες σου. 'Όταν βγαίνεις όμως έξω, τέσσερος στέκονται να πληρωθούν. — 'Εσείς τί θέλετε; — Σάς πήρα μιὰ βαλίτσα. — 'Ο ένας. Οι άλλοι; — Μά ο ένας είνε από τò βατόρι ως τον περιβολο, ο άλλος από τον περιβολο ως τò δρόμο, ο τρίτος από τò δρόμο ως τò άντικρινό πεζοδρόμιο... και έπειτα συνέχεια!...

Καθόντουσαν οι κατ' έξοχην χαζοί.

*** Πάς να φάς στο ξενοδοχείο. 'Ερχεται ο Βασιλάκης μειδιών. — Θα πάρετε ένα «τυμπάλ», σας τò συνιστώ ιδιαίτερος. Είνε τò «πλά-ντέ-ζούρο». Τὰ «πλά-ντέ-ζούρο» στην 'Αθήνα μαγειρεύονται για να τὰ πληρώνουν οι θιαμώνες σε άνώτερη τιμή. 'Αλλά υπό τò μειδώνισμο «τυμπάλ» σου παρουσιάζουν ένα κοινό και γνωστότατο... παστιτσό. Περισσότερο ζωιμόδες και δλιγώτερον παχύ και εύγευστον. Πληρώνεις την μεταβάτσα αυτή 22 δραχμές και φεύγεις κ' άζάμα φεύγεις.

*** Πάς ν' αγοράσης μιὰ αλυσίδα για κλειδιά σπου Νοέλ. — Πόσο, σας παρακαλώ; — Δραχμάς έβδομήκοντα πέντε... — Γιατί; — Είνε έπαργυρομένη. — Μά εγώ δεν θέλω έπαργυρομένη. — Κοινές δεν υπάρχουν πια!... Σκέπτεσκα, ότι θα έλθη έτσι εποχή, κατά την οποία θα λέμε για τή σημερινή μας ζωή με θιαμισμό: — Μια φορά στον καιρό μας, δένανε τὰ σκυλιά, όχι με λουκάκια, αλλά μ' άσημένιες... αλυσίδες. — Τὰ σκυλιά ή τὰ κλειδιά; — 'Ότι θέλεις. Και τὰ δυο είνε φύλακες των θησαυρών.

*** Πρό της καταστάσεως αυτής, πανικωβάλεσαι κ' αποφασίζεις για να ξεφύγης απ' την 'Αθήνα. Σημφορνάς ένα αυτοκίνητο και τραβάς για τον Πειραιά. Μόλις φτάνεις λίγο παραέξω από την 'Αθήνα, έξαρνα τò αυτοκίνητο σταματάει άποτόμως. — Τι να συνέβη; — Ένα μαύρο από την άπλυτά χέρι μπαίνει από τò παραθυράκι του αυτοκινήτου. — Κύριος, όχτώ δραχμές. Νόμισα, ότι νοίμαζε τò χέρι έσείνο ή ότι πωλείται ως «χειρο βοηθείας» κατά τò ταξίδι σου. — Εύχαριστώ, φωνάζω, αλλά δεν έχουμε ανάγκη ούτε χειρών, ούτε χροών. — Και όμως, θα πληρώσω, μου λέει ο σωφέρ.

— Γιατί; — Είνε ο φόρος. Τὰ διόδια. — Μη χεiriότερα. Μηπως έχει και εισόδια στον Πειραιά; — 'Όχι. — Όταν όμως φτάσαμε στον Πειραιά, βεβαιώθηκα, ότι δεν είχε μόν άλλα διόδια ή εισόδια

— Θα πάρετε ένα «τυμπάλ»!

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CLAUDE FARRÈRE

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ως μιὰ ζωηρή επιθυμία νὰ μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος πῶς καὶ μὲ τί τρόπο παραδίδουν τὴν ψυχὴ τους οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ... Κι' ὄχι ὅλοι... Ὅχι οἱ μεγάλοι...

Γιὰ τοὺς μικροὺς θέλω νὰ μιλῶσω... Τοὺς μικροὺς... Τοὺς σημαιοφόρους, τοὺς ἀνθυποπλοίαρχους, αὐτοὺς μὲ μιὰ λέξι πού δὲν φερῶν στὸ χέρι τους παρὰ ἕνα-δύο γαλόνια... Αὐτοὺς πού μὴν γιὰ ἀκόμα ἀφῆσαν τὰ θραύια τῆς Ναυτικῆς Σχολῆς...

Ἡ ἱστορία μου εἶνε μικρὴ... Καὶ εἶνε γεγονόσ'... Σὰς τὸ ἐγγνώμαι μὲ τὸ ὄνομά μου: Κλόντ Φαρρέ... Καὶ δὲν θὰ κινδυνέω γινῆ βέβαια τὴν λίγη ἢ τὴν πολλή, τέλος πάντων, φήμη μου παριστάνοντάς σας γιὰ γεγονότα, πράγματα πού βγῆζαν ἀπ' τὴ φαντασία μου...

Λοιπὸν, ἀρχίζω... Στῆς 15 Μαΐου 18... ἦμιον ἀξιωματικὸς τοῦ Γαλλικοῦ Ναυτικοῦ, ἀπεσπασμένος γιὰ ὑπηρεσία στὸ θωρηκτὸ «Βάγκραμ»... Εἶχαμε κίθρι τὴν ἡμέρα γυμνάσια πυροβολικοῦ, ὀλόκληρη ἢ 4η μοῖρα θωρηκτῶν, πού τὴν ἀποτελοῦσαν τὰ θωρηκτὰ «Βάγκραμ», μὲ τὸ σῆμα τοῦ μοιραρχοῦ στὸ μεσάρι τοῦ κατάρτι, τὸ «Χορηνλίντεν», τὸ «Ἀουερστατ» καὶ μερικὰ ἀντιτορπιλλικά...

Μοιραρχὸς μας ἦταν ὁ ὑποναύαρχος Σεφτέλ... Ἡ πρώτη φάσις τῶν γυμνασίων εἶπαρε νὰ τελειώσῃ... Χτυπούσαμε μὲ τὰ βαρεῖα κανόνια τῆς πλώρης κατὰ μακρινοὺς στόχους, ἐπιτόσται δέκα χιλιόμετρον, καὶ γάμασε τὴν ὥρα τοὺς κανονισμοὺς ἐλιγμοὺς γιὰ ν' ἀδειάζοιμε ἐπάνω τους καὶ τὰ κανόνια τῆς πρῆτης...

Ἐγὼ ἦμιον σκαρφωλιμένος στὸν πυρηναῖο πυργίσκο τοῦ θωρηκτοῦ καὶ παρακολουθοῦσα τὴ βολὴ τῶν κανονίων τῆς πλώρης... Μὰ ὁ ἐλιγμὸς κόντενε πειρὰ νὰ τελειώσῃ καὶ ἔφρασε νὰ φύγω ἀπ' τὸν πυργίσκο, πού ἔαρχιζε τότε καὶ ἀπὸ τὸν τριαντάξτι ἀπ' τὴ βολὴ τῶν κανονίων του...

Καθὼς πηδούσα, ἀπὸ κει πάνω, στὸ κατάρτιομα, εἶδα νῶραται τρεχάτος πρὸς τὸ μέρος μου ὁ ἀρχηγὸς τῶν κανονίων τοῦ πυργίσκου αὐτοῦ, ὁ σημαιοφόρος Σέρρο... Ἦταν ἕνα ξανθὸ, ροδοκόκκινο καὶ φουσκομάγουλο παιδί, μὴν εἰκοσιδύο χρονῶν... Ἐνα χροιδὶ σάν τοῦ ροδακίμου, ξανθὸ καὶ μεταξένιο, εἶνε μιὰ ξεχωριστὴ, ἀλλόκοτη γοητεία στὸ παιδιστικὸ, ἀδύο πρόσωπό του...

Τρεῖς-τέσσερες φορὲς θὰ ἦσαν ὄλες-ὄλες πού ἀνταμιονόμου στὴ ναυτικὴ καριέρα μου μ' αὐτὸν τὸν βασιμόφορο... Κι' ὄχι στὸ πλοῖο πάντα... Τὸν πρόσεξα μάλιστα ἰδιαιτέρως, ἀπὸ τότε πού τὸν πρωτόεἰδα στὴν πλατεία τοῦ Τουλὸν νὰ κόβῃ βόλτες μὲ τὴν μικρὴν του φιλενάδα...

Ἄλλος τύπος καὶ αὐτὴ πάλι, ξεχωριστὸς καὶ σαγηνευτὸς... Ἦταν μιὰ κοπελίτσα, δεκαεφτά χρονῶν ἐπάνω-κάτω, λιγερὴ καὶ τριχαριτωμένη, μὲ σπανιόλινα ματάκια καὶ μὲ πλούσιες, κολοπλεγμένες καὶ κατὰμινες ζοσιδές...

Παράξενο ξενάγρι, μὰ τὴν ἀλήθεια, πού δυσκολοῦσαν νὰ τὸ πάρος στὰ σοβαρά!... Ὅσες φορὲς τελειῶνε ἡ ὑπηρεσία μας στὸ πλοῖο, πάντα μαζί του ἔβλεπα, στὸ θέατρο ἢ στὴν παραλία, καὶ δὲν ἦμιον, ἔφρασε, μοναχὸς ἐγὼ πού τοὺς καμάφωνα καὶ ξεκούραζα τὴν ματιὰ μου στὸ ταιριαστὸ ξενάγριόμα τὸν... Πολλὲς φορὲς μάλιστα ἡ μικροῦλα ἐρχόταν καὶ τὸν ἔβλεπε στὸ πλοῖο.

Εἶδα λοιπὸν τὴ στιγμή αὐτὴ τὸν Σέρρο νῶραται βιαστικὸς μαζί μὲ 5-6 ναῖτες, ἔτοιμος νὰ σκαρφωλιῶ στὸν πυργίσκο του... Στάθηκε προσοχὴ μὴν μ' ἀντίφρασε, ἔφρασε τὸ χέρι στὸ πλῆγιό του καὶ μούπε μὲ πρόσφαρη φωνή:

—Τὰ σέβῃ μου, κίριε πλοίαρχε... Θὰ ἦμιον εὐτυχὴς νὰ πετύχω στὰ γυμνάσια μου κατὰ ἀπὸ τὴν προστατευτικὴ καὶ στοργικὴ ματιὰ σας... Νά!... Κυττάξτε στὸ χρονόμετρο σας καὶ θὰ δῆτε μόνος σας τί λίγη ὥρα θὰ περάσῃ ἀπ' τὴν πρώτη ὡς τὴν ἔκτι ὁμοιότητα τῶν κανονίων μου... Θὰ προσπαθῶ, ὅσο μπορῶ, νὰ μεταβάλω τὸ «πῶρ ταχῶ» σ' ἕναν δαιμονιομενὸ κανονισμὸ.

Τοῦσφιζα θερμὰ τὸ χέρι, μὲ χαϊρῶτητα μὲ σεβασμὸ καὶ σκαρφά-

ἐκεῖ, ἀλλὰ ἔχει γίλιους δύο τῶπους ἐξ ὀδίου. Ὅταν στάθῃρα π.χ. κάπου γιὰ νὰ πῶ ἕνα παγωμένο γάλα, μὲ ρώτησε τὸ γκαρσόν:

- Μὲ πετσέτα τὸ θέλετε ἢ χωρὶς πετσέτα;
- Τί σημαίνει αὐτό;
- Ὅτι μὲ πετσέτα ἔχει ἔξ δραχμῶν, ἐνὼ χωρὶς πετσέτα μόνον πέντε.
- Μὲ πετσέτα, σὰς παρακαλῶ, ἀλλὰ ἂν εἶνε δυνατόν, νὰ εἶν'... Ἰσπανικὴ!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

λωσε στὸν πυργίσκο του μὲ σβελτωσύνῃ γουστεριτίας... Ἄνοιξε τὴ βαρεῖα καταπακτὴ καὶ χώθηκε στὸν πύργο μέσα, μαζί μὲ τοὺς πυροβολητὰς του... Ἄκουσα τὸν γδοῦπο ποῖναρε ἡ καταπακτὴ στὸ κλεισμὸ τῆς καὶ ἄρχισα νὰ βολτάρω στὸ κατάρτιομα, μὲ τὸ χρονόμετρο στὸ χέρι...

Δύο κερανοὶ ἀπαισιοὶ βρόντησαν ἔξωφρα στὸ πλάι μου... Ἦσαν τὰ δίδυμα κανόνια, τέρατα σπαστὰ τῶν 24.

Ἄρχισα μὲ πινετό, μὲ συγγίνοι ἀνείπωτη, νὰ καρφῶνω τὴ λαίμαργη ματιὰ μου στὸ χρονόμετρο καὶ νὰ μετράω... Ἐνα... δύο... τρία... τέσσερα... δεκαεπνὴ... εἰκο... Μπάρμ!... Μπάρμ!...

Πέταξα ἀπ' τὴ χαρὰ μου καὶ ξεφρόνισα σάν παιδί μικρὸ!... Μπράβο σου, παιδί μου Σέρρο!... Μπράβο!... Πρὶν νὰ μετρήσω «εἰκοσι», πρόλιτβε νὰ γεμίσῃ, νὰ σαλαπέψῃ καὶ νὰ ριξῆς μὲ τέτοιου κολοσσού, σάν τὰ δίδυμα αὐτὰ κανόνια σου, ἕνα σωρὸ βολές!... Μπράβο σου!... Αὐτὸ θὰ πῆ «ρεζόφο», πού γιὰ τὴν ἡλικία καὶ τὴν πειρα σου δὲν ἔχει προηγουμένω του!...

Ἄρχισα ἔπειτα λαχταρισμένω νὰ ξαναμετράω... Ἐφρασα στὸ «ἔξ»... μὰ ἕνα φροσσ... ἀπαισιο μούφραε ἀνατριχίλα στὸ κορμί...

Ἦταν ἀτόματη ἀνάφραξι μπαροῦτης, μέσα στὸν καταρλιεστο πυργίσκο! Ἦμιον βέβαιωσ γι' αὐτό. Κι' ἐφραξα... Ἀνατριχίλα...

Ἐφραξα πρὸς τὰ ἐκεῖ ἀμέσως, ξεφραλλισμένω ἀπ' τὴν ἀγωνία... Ἦξερα πὼς κάθε πυργίσκος δίδυμων κανονίων εἶχε 25 ὀκάδες μπαροῦτη χίμα, ἀπόθεμα γιὰ τῆς γοητίσῃ, μέσα σὲ σακκοῦλάκια πάντα... Ἐκοφῆσι δὲν γινόταν, μὰ ἀνάφραξι τέτοιου ποσοῦ μπαροῦτης, σ' ἕνα ἀτάσθαλο, θορακιζμένω καὶ χωρὶς ἀνοίγματα μεγάλα πυργίσκο κανονίων, θάκανε κάρβουνο ἀπὸ τῆς φλόγῃς τοῦ δύστυχου ἐκείνου πού θὰ βρισκόντουσαν κλεισμῶν ἐκεῖ μέσα, στὴν καταραμένη αὐτὴ ὥρα...

Ἐφραξαν καὶ ἄλλοι ἀπὸ παντοῦ... Ἦ σάλλυγες ἐσημαγαν τὸν κίνδυνω καὶ ἔφρασαν νὰ τὰ φραεῖα τους οἱ νοσοκόμοι... Ἄνοιξαν τὴν καταπακτὴ καὶ ἄρχισαν ν' ἀνεβάξουν ἕνα-ἕνα ἐπάνω τὰ παραιοφραμένα θύματα τῆς φριχτῆς αὐτῆς καταστροφῆς!

Ἦσαν ὅλοι τους κατὰμινω, ἀπὸ τὴ φλόγα πού ἔφραγησε τῆς σάραξ τους... Μὰ ἦσαν καὶ μαυροκόκκινοι, ἀπ' τὸ πινετό τὸ αἶμα πού ἀρροσάταζε ἀπ' τῆς φραμένης καὶ κίλοκαμμένης φλέβῃς τους. Ὅλο τους τὸ σῶμα εἶχε γίνε μιὰ τρομακτικὴ πληγή! Ἦσαν ὀδύφρανοι ὄλο τους, γιὰ τὴν ὄρα τους ἔφρασαν στάχτη!... Ἄλλοι οὐράζαν σάν κολασμένοι... Ἄλλοι τραυλίζαν καὶ ζήτησαν «νε... ρά... κα...», καὶ ἄλλοι, μοναχὶ αὐτοῦ, ἔφρασαν ἀπ' τὴν ἰδια, τὴν ὀλέθρια στιγμή τῆς ἀναφραξῆς, παραδῶσει τὴν ψυχὴ τους στὸν Κύριο...

Ἐβόγαλαν τελευταῖω καὶ ἕνα πτόμα... ζωντανὸ! Ἦταν ὁ σημαιοφόρος Σέρρο... Μὲ ὑπερτὴν προσάθεια μάζερε τὰ ὀκτὴ τῆς ζωῆς πού εἶχε σθύσει πειρὰ στὸ ἄλλω, τὸ ἀγνώριστο κορμί του, καὶ τὰ συγγέντρωσε στὰ μάτια του τὰ παιδικὰ... Μονάχα στὰ μάτια του ἔφρασε κίνη τὴ στιγμή... Στὸ ἄλλω του τὸ κορμί ἦταν πεταμένω!... Καὶ ἀπὸ ὥρα μάλιστα...

Στήλωσε τὴν ματιὰ του ἐπάνω μου, μὰ τόσο ζωηρὴ ματιὰ, πού θάμιποσα καὶ νόμισα πὼς ἔκλεινε μέσα τῆς τὴ θέλησι ὄχι ἐνὸς σχεδὸν νεκροῦ, ἀλλὰ δέκα ὀλοζώντανων καὶ δυνατῶν ἀνθρώπων!...

Ἐσκιμα μὲ συγγίνοι ἀνεκφραστη κοντὰ του, καὶ αὐτὸς σιγομωροῦσε σ' αὐτὶ μου, σφιγγόντας μὲ λύσσα τὸ σακατεμένο στόμα του γιὰ νὰ μὴν οὐράξῃ ἀπ' τοὺς πόνους:

—Ἐχω τὴν τιμὴ νὰ ἀναφέρω πὼς τὸ δυστύχημα ἦταν ἐντελὸς τυχαῖο καὶ ἀπρόβλεπτο... Ἦταν ἀτόματη ἀνάφραξι... Αὐτοῦμα πού θὰ σὰς χωριστῶ... Λίγες, πούλι λίγες ὄρες μὲν ὄνου νὰ ζήσω... Θὰ πέθανα τώρα κίωλας, μὰ κρατῶ μὲ τὰ δόντια τὴν ψυχὴ μου, νὰ μὴ βγῇ ἀκόμα... Γιατί... Γιατί... θέλω κάποιον νὰ δῶ πρὶν ξεφραχῶ... τὴ... Νινὴ μου!...

Δὲν πρόλαβα νὰ ξεκολλήσω ἄλλη λέξι... Τὸ ἄμοιρο παιδί εἶχε ἀποθνήσκει... Γρηγόρος σάν καταγίδια, βγήκα στὴν ξηρὰ ἀναητῶντῃ ἀπὸ τοὺς γνωστῶς μου καὶ ἀγνώστους, τὴ Νινὴ, τὴ λατρευτὴν παιδοῦλα τοῦ ἔτομοῦἀνατο.

Τὴ βήκα μέσα σὲ τρεῖς ὄρες... Αὐτὸ σὰς φτάνει γιὰ νὰ ἀντιληφθῆτε τὸν ξεφραλλισμὸ μου... Τοῦ τὴν πῆγα... Κυτταγίτηνε βαθεῖα στὰ μάτια, ἔφραξε μὲ πόνο ἀνείπωτο ἡ παιδοῦλα στὸ προσκέρφαλο τοῦ καλοῦ τῆς, μὰ δάξου δὲν ἐθόλωσε τὸ βλέμμα κανενὸς!...

Τὴ ἡρωικῆς ψυχῶδες, Παναγία μου!... Ὁ Θάνατος χῶδενε τὸν ἕναν καὶ ἡ ἀγωνία ἔφραγε τὴν ἄλλη... Κι' ἔφρασαν κολαπατὰ δύναμι νὰ κρῖνον τὴν ἀμοιβαῖα καὶ γεμιάτη πόνο ταραχὴ τους, γιὰ νὰ δώσουν θάρρος ἡ μιὰ στὴν ἄλλη...

Κι' ἐκείνοσ;... Ἄ!... Ἐκείνοσ πέθανε, μὰ ὄρα ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπίσκαρη τῆς ἀγαπημένης του Νινῆς, ἐνὼ τὸν παραστέκαμο στὸ προσκέρφαλο τῆς ὑστερῆς του ἀγωνίας ὁ ναύαρχος καὶ ἐγὼ...

Κι' εἶχε τὸ κορναῖο νὰ παρακαλέσῃ τὸν ναύαρχω πού τοῖδνε τὸ παράσημο τῆς Δεγεῶνως τῆς Τιμῆς, νὰ τὸ καρφῶσι σ' ἄλλω τὰ στήθεια... Στὰ στήθεια τοῦ μόνου πού ἀτόμιενε σακατῆς, ἀλλὰ ζωντανὸς, ἀπ' τὴν καταστροφὴ ἐκείνη... Στὰ στήθεια ἐνὸς ἀλοῦ ναῖτη!...

Πολλὲς φορὲς ἡ μικροῦλα ἐρχόταν καὶ τὸν ἔβλεπε στὸ πλοῖο...